

. He decidit analitzar la vida que tenien els meus avantpassats, per poder veure les diferències de la seva època a ara, la actualitat.

Per poder fer-ho, he necessitat moltes coses: objectes de les seves èpoques, textos escrits per historiadors analitzant els canvis que van sofrir unes generacions de persones, fotografies, i inclús textos escrits per els meus avis i besavis, premsa de l'època...

Primer començaré narrant com vivien els meus besavis.

La meua família a 1798, vivia a un poble a les afores de Londres, concretament al Sud-Oest. La família estava composta per moltíssimes persones: La mare, que es deia Julia i el pare es deia Artur, set fills, i a més a la casa vivien els pares de Julia, també vivia la germana d'Artur.

Tota la família treballava al camp.

S'alçaven a les 6 del matí, i tornaven a casa a les 8 del vespre. Moltes vegades Julia es quedava a casa cuidant a algú dels seus fills o dels seus pares, ja que en un tres i no res caïen malalts. Les condicions de la família deurien de ser molt dures, ja que vaig trobar un text, on Julia contava a través d'un home (crec que es un frare, perquè a eixa època, deu ser impossible que ningú de la meua família sapigués escriure o llegir) les seves vivències a 1809.

24 de Juny de 1809

La vida es molt dura, a penes traguem menjar per a tota la família, els meus pares ja han mort amb 35 i 39 anys. El meu fill Josep Miquel està molt malalt, en pocs dies morirà.

La robà la tenim trencada, cada vegada el propietari de les terres ens dona menys diners, i els agents meteorològics no ens faciliten res, ja que en un tres i no res la collita es perd per alguna pluja torrencial.

Encara tinc alguna esperança en que la nostra vida millore, ja que Déu sempre està ahí i ens ajuda en el que pot.

Els nostres veïns estan en unes condicions semblants a les nostres, però s'ajudem en lo que podem, i això et reconforta.

Ja duquem set dies aproximadament fent una activitat que ens beneficiarà molt, quan ja hi tingam pràctica, s'anomena *putting out system*, i sols arribar a casa després del camp, ens juntem tota la família a realitzar cadires. Com sona, mai havia imaginat que açó ens passara algún dia, resulta que una vesprada un home molt elegant, que venia de la ciutat de Londres, ens va oferir realitzar cinc cadires cada setmana, i vam acceptar. L'home ens paga per cada peça realitzada, ja que ell ens proporciona els materials. Pense que dintre de molt poc de temps anem a aconseguir fer deu cada setmana, i això ens proporcionarà un millor nivell econòmic (però continuant amb el dur i esgotador treball de camp).

Trobat a un petit baúl de la casa del camp.

Julia va morir uns mesos després d'aquesta carta, a causa d'una infecció que hi va tenir al intentar tenir un vuité fill que, com ella, també va morir.

Artur es va quedar sol, amb vuit fills, el menor de 5 anys, i el major de 16. Va decidir canviar de lloc de viure, i va deixar a la seva germana a casa d'uns bons amics de la família.

Es van traslladar a Londres a 1815. Una de les raons de que no tenia moltes necessitats de quedar-se treballant al camp, era que tenien molt poques pertences, i això d'alguna forma, feia que no tingués que renunciar a res, simplement tingueren que agafar dues mantes, i vendre per un preu ridícul les quatre cadires, la tauleta i el catre que hi tenien.

Artur i la família, es van instal·lar a una casa a les afores de la ciutat, al igual que milers de persones, que ho havien fet per a veure si treballar a la fàbrica, lis solucionava alguna cosa. En principi Artur s'havia traslladat a Londres per a canviar de tipus de vida, però hi va coincidir en que començaren a instal·lar-se fàbriques i fàbriques al voltant de Londres, i això li va facilitar d'alguna forma les coses a la família, ja que podien aconseguir un treball per a tots. Al principi Artur no sabia res de les noves fàbriques, però corregué la veu de que es necessitava gent per a treballar d'obrer a una fàbrica de confecció, Artur va fer que tota la família (ell i els set fills), es llavaren com mai ho havien fet, per donar bona impressió al patró. Açò no li va aprofitar per a res, perquè es va quedar bocavadat al veure a centenars de homes, dones i xiquets esperant al voltant de les fàbriques, tots amb unes pintes deplorables, i acceptats per el patró perfectament. No tota la família va estar treballant a la fàbrica, ja que els dos fills més xicotets: Maria (5 anys), i Joan Artur (7 anys), van començar amb tan poca edat a les mines de carbó, que es trobaven molt prop de la fàbrica, ja que la maquinaria anava gràcies a la energia que proporcionava el carbó, el més segur es que dugués als més xicotets a la mina perquè es guanyaven un pocs xilíngs més; però on Artur no s'adonava era en que el treball a la mina era molt més dur que a la fàbrica (que ja ho era).

El meu besavi Artur va deixar un escrit per a que a la actualitat ho poguessim llegir i saber com va ser el dia de la arribada a la fàbrica i uns dies després:

27 de Maig de 1816

Començaré donant gràcies al Senyor per aquest treball que ens a proporcionat a mi i a altres famílies que es troben en males condicions. En segon lloc done gràcies a un home anomenat Robert Owen per fer-me aquest gran favor, de escriure a màquina el que jo li vaig diguent.

Fa quatre dies vaig anar amb els meus fills a la fàbrica per vore si ens contractaven, però hem vaig quedar sorprés al que ningú hi havia net sols nosaltres vuit, i que no ens va servir de res, ja que anavem arribant i automàticament ens dien a la secció de la fàbrica on ens teniem que col·locar, l'horari, el salari i que tornarem al dia següent per a que ens explicaren el nostre treball, i que fins que no sapiguésim el nostre treball no ens anaven a pagar. Quan vam eixir de la fàbrica, hem va comentar un home que un fill seu treballava a la mina i que li pagaven pocs xilíngs més, i jo vaig decidir que María (5 anys) i Joan Artur (7 anys) anirien a treballar a la mina. Ens vam dirigir cap a ella i ens vam informar, l'horari era el mateix que el nostre: 14 hores diàries amb 1 hora per a dinar els adults, i mitja els infants.

Vam tornar a casa i tots estavem molt il·lusionats per el nou treball, il·lússió que es va perdre dos dies després, quan ens vam adonar de que ens explotaven d'una forma exagerada: males condicions higieniques, un sou que ens havien baixat, ja que els empresaris necessitaven diners per a maquinaria nova, per a intentar el·liminar la competència, uns sous molt baixos per als meus fills, més males condicions per als fills que treballen a la mina, ja que arriben a casa amb un aspecte físic deplorable, i amb cansament molt gran.

M'agradaria que açó ho pogués llegir algú en el futur, per a que s'adonara de les roins condicions que tenim que patir per poder viure d'una forna humild.

Trobat a uns arxius de la biblioteca historiogràfica de Londres

Així és com conta Artur el treball a la fàbrica. Però podia arribar a ser pitjor, i ho va ser:

Els xiquets arribaven de les mines plorant i amb ferides per tot el cos, ja que als xiquets xicotets els utilitzaven

per a clavar-los per els llocs més menuts on ningú es podia imaginar que per ahí capigués algú. Però ningú podia pensar que alguna desgràcia lis passaria a ells. Moltes vegades alguns germans li havien dit a Artur que tragués als xiquets de la mina, que podrien morir molt fàcilment, però Artur no va fer cas, i una vesprada, Artur i els altres cinc fills esperaven als minerets, i el que va passar va ser que mentres veien que eixien tots els miners, fins l'últim i que els seus dos no eixien va ser perquè aquest mateix dia havia hagut un desprendiment que va fer que moriren els dos fills soterrats baix tones de terra.

Miner d'una mina actual. Si les condicions de treball dels miners actuals són dures, com serien les condicions de vida fa 150 anys?

Però no sols aixó era roïn, sinó que les condicions de l'habitatge i de l'alimentació eren horribles. Les cases estaven construïdes amb materials molt varats i a la vegada roïns. Les cases es trovaven amuntegades, amb molt poca ventilació, i unes dimensions minúscules. Concretament la casa d'Artur era un soterrani, que el comunicava a l'exterior per una finestra. Les parets estaven plenes de fem, les poques finestres que tenien no deixaven transpassar la llum, ja que tot estava plé de brutícia. Els mobles que completaven el habitatge podien ser cinc cadires, una petita taula, algú perol, un catre on dormien tots plegats i les dues mantes que es duïeren de la casa del camp.

Altra cosa molt important a la vida de les persones era i es la alimentació. Abans no era com a ara, que mengem el que volem, amb una vaixela, i inclús quan no volem més la tirem al fem; abans les coses no eren així, les persones guanyaven lo just per alimentar-se malament. S'alimentaven així: al treball es duïen patates bullides i s'hi afegien manteca de porc fosa, per a sopar, es juntantaven i ficaven un perol de paella, bollit, sopes o farinetes, que eren aliments barats, al centre de la família, i sense cap vaixela, simplement amb les mans menjaven ràpidament, a més per beure, utilitzaven una botitja amb aigua, que se'l anaven passant. Un escrit que hem va sorprendre molt, va ser un on deia que quan u de la família beu els demés paren de menjar ràpidament, i l'imiten, agafant a continuació la botitja.

Durant tres anys continuaven amb les mateixes condicions: poques hores per dormir, moltes hores de treball mal pagat, unes condicions fabrils empitjorades, un habitatge molt roïn, una discriminació en sou i condicions per a les dones i xiquets, uns patrons i administradors que feien amb els obrers el que volien..., i Frederik, el fill major, ja amb 21 anys, va decidir viure la vida per ell mateix, va arribar a la conclusió de que ell valia per a molt més i que no aguantaria tants anys treballant a una fàbrica, on el treball es repetitiu i les condicions són deplorables, així que va marxar de casa i la família no va saber res d'ell, fins més endavant.

Jo si que sé moltes coses del meu avi Frederik, perquè encara que paregués impossible, que algú de la meua família arribés a ser algú en el món polític i social, el meu avi ho va aconseguir. La informació que vaig a redactar ara, sobre la vida de Frederik l'he tret de una biografia que va redactar fa uns anys un escriptor anomenat Paul Falt, on redactava la vida del meu avi de forma que es pogueren vore els camvis que va sofrir, de una vida camperola, a altra a la fàbrica i com va arribar a ser un socialista, formant part de un dels que crearen el moviment cooperativista.

A 1821 Frederik va abandonar la seva casa, el seu lloc de treball i a la seva família. No se'n va anar molt lluny, sols se'n va anar a l'altra part de Londres, on va coneixer a una dona, que li va agradar en un instant. A aquesta dona, anomenada Cristina, la va coneixer per les rodalies d'unes fàbriques. Però el que ell no s'imaginava era el que estaven fent, ni més ni menys, estaven destruint maquinaria d'una fàbrica, un moviment que feien contra els patrons que tiraven a obrers per a tenir màquines més potents i que els treballadors reibindicaven amb aquesta acció, que a la actualitat s'anomena ludisme. Doncs bé, allí va trobar a Cristina, i els dos junts van decidir que viurien junts, i que al matí següent buscarien un lloc de treball a la mateixa fàbrica. I així ho van fer, al bon matí no se lis va ocórrer altra cosa que translladar-se a New Lanark (Escòcia), on havien sentit que hi havia una fàbrica textil en millors condicions i ho van fer.

Arrivaren a New Lanark i es van dirigir a la fàbrica. Es van sorprendre al vore que la fàbrica tenia algo diferent,

les cares dels treballadors no eren repugnants, sino que treballaven de forma plàcida. Un home lis va dirigir a uns despaig, on un home que li semblava familiar a Frederik, li deien Robert Owen, i de seguida caigué en el compte, de que aquest era el home que li va escriure a màquina aquella carta al seu pare, doncs aquest home era un dels patrons d'aquesta fàbrica. Frederik, va fer una acció molt encertada, li va comentar que ell havia sigut el que va escriure aquella carta, i Owen va reaccionar de una forma fantàstica, perque d'aquesta forma a Cristina li va dirigir a una zona de la fàbrica on es trobaven moltes dones de un edat semblant a la seva, i a Frederik el va dirigir a una zona on tenia que controlar a cinc treballadors, ja que les màquines que tenien que utilitzar eren molt complicades, i a Owen, Frederik li va pareixer una persona intel·ligent i capaç de fer això...i molt més.

Al eixir de la fàbrica, a Cristina i al meu avi li va pareixer que seria molt interesant que el mètode que utilitzava Owen era molt satisfactori, Owen tenia questa teoria: que la humanitat avançaria si es millorara el entorn dels individus tant en lo moral com en lo econòmic; Owen també senyalava que les circumstàncies externes eren les que moldeaven la personalitat de l'individu, de manera que si aquestes eren positives promouria una actitud bondadosa que repercutiria favorablement a la productivitat. I açó era el que es reflectia a l'ambient de New Lanark.

Les coses anaven molt bé a la fàbrica, i a 1833 va passar una cosa molt important, tant al Regne Unit com més endavant a tot el Món. Es va formar el primer sindicat britànic, on formaven part tant obrers fabrils com Owen que va ser un dels creadors, però va fracasar. Però ací no es van quedar les coses, a 1844, igualment amb l'ajuda de Owen es va crear un Moviment Cooperatiu Internacional, que va començar a operar a Rochdale (Anglaterra). On participaven tant Cristina com Frederik, i feien accions molt característiques d'aquesta época com podien ser, fer manifestacions per els centres de les ciutats, així d'aquesta manera tota la ciutat s'asaventava de les seves idees. A una d'aquestes manifestacions, realitzades a diferents ciutats del Regne Unit, va arribar l'hora de fer una a Londres, i amb por i entusiasme, Frederik podria tenir la oportunitat de vore a tota la seva familia unida, i la va vore, amb una petita diferència, el seu pare havia mort, a causa de la vellea, i una de les seves germanes, tampoc va apareixer, perque s'havia casat. D'aquesta familia ja no vaig poder saber res més, ja que el meu avi és Frederik, i a pesar d'haver investigat als arxius de la ciutat no he aconseguit trobar res.

A 1839 Frederik i Cristina es van casar, i van formar una familia, que consistia en tres xiquetes, i un xiquet (el meu pare anomenat Joseph Frederik). Les coses cada vegada anaven millor. Frederik formava part d'un sindicat que lluitava per el millorament de les condicions dels treballadors amb el mètode Owen. Ell i la seva dona continuaven treballant a una nova fàbrica tèxtil muntada per Owen però a Londres, que era un lloc millor per a la lluita sindical, ja que en aquells temps Londres era un fort centre de reivindicació contra la opresió econòmica dels capitalistes, i això afavoria notablement a el meu avi, ja que a Londres sigué on li donaren la oportunitat de formar part de la fàbrica de Owen adquirint participacions. Això és el que li va donar peu a adntrarse més endins en el tema d'aconseguir que les fàbriques tractaren més en fons les condicions en que es trobaven els obrers de l'época.

Frederik, al igual que Robert Owen estaven classificats a la societat com uns socialistes utòpic britànics, ja que a la gent no se li ocorria pensar que dos empresaris volgueren que els seus obrers estigueren en unes bones condicions. Frederik, ja amb unes condicions molt millors que fa deu anys, poseia una casa prou decent, i una bestimenta molt adecuada al seu nivell de vida.

A les fotos es pot observar a Cristina i a Frederik, amb un poder adquisitiu més alt que a la década anterior. Aquetes fotos les vaig tobar a un àlbum familiar dels anys 1845–1860

A 1859 mentre les coses anaven molt bé Frederik va morir, d'un atac al cor, ja amb un filla de 19 anys (Cristina), un fill de divuit (Thomas) i dues filles més petites, que naixcuts ja en una familia burgesa tenien la vida molt més fàcil que la va tenir el seu pare i la seva mare. Un any abans va morir Rober Owen, amb ja 87 anys (una edad molt avançada per una persona de la seva época).

Dels fills de Frederik, el meu pare i la seva germana major, sigueren els que seguint els pasos del seu pare, continuaren amb la lluita per la llibertat, encara que era extrany que dos joves, amb la vida més que solucionada, tingueren tant de interès per aquest tema. Jo sé que el meu pare estava interesat, perque, en una mena de diari que ell tenia, reflexava l'entusiasme per millorar:

Aquest diari el vaig trobar amb facilitat, però la carta escrita per marx no la vaig aconseguir, una llastima, ja que Marx es un dels personatges més reelevants de l'època.

A 1864 es va iniciar la I Internacional, on el seu principal objectiu era lluitar contra el capitalisme. Aquesta associació estava formada per artesans (que eren uns dels principals perjudiciats per l'aparició de fàbriques), llauradors, obrers de fàbrica, i poca gent com el meu pare que lluitava per els demés, i per la societat que els envoltava.

A un periòdic de 1864 apareixia el que va passar a la inauguració:

Aquesta noticia estava ampliada, però he seleccionat la informació que necessitava

Després d'aquest acte, el meu pare (Thomas), viatjava molt ja que realitzaven congressos on analitzaven les condicions de vida i de treball dels obrers, a aquests congressos van proposar mesures per a eradicar l'explotació de la dona i dels xiquets, canviar les condicions...

A aquesta associació es van diferenciar dues posicions. D'una banda, els que preferien una acció directa, que els anomenaren anarquistes, que s'oposaven completament a l'Estat, i no volien cap ajuda dels poderosos. D'altra banda es trobaven els que propugnaven la participació política i defenien la creació de partits polítics obrers, a aquest grup es on es trobava el meu pare. El grup aquest es deien marxistes, ja que les idees eren les que havia impulsat Karl Marx. Com els sindicats anaven creixent dia a dia, es van crear partits polítics obrers, que eren molt importants, ja que gràcies a ells espodien redactar lleis favorables a ells.

A 1872 La I Internacional es va dissoldre, ja que les dues posicions no eren massa compatibles. També va acabar per la dura repressió a la que va ser sotmesa. El meu pare ara ja tenia més temps per a ell mateix, perque abans sempre estava preocupat en que tot anara bé, ara ja podia dedicar-se un poc més a ell mateix, encara que continuava estant preocupat per la política. Amb 31 anys va conèixer a una dona anomenada Emmeline Rolt, que tres anys més tard es cridà Emmeline Pankhurst (la meua mare). La va conèixer a Bruges, ja que va estar una època de la seva vida vivint allí, per a vore com anaven les coses per eixes terres. La va conèixer a negociació amb els poderosos que es realitzava prop de la torre se l'esglesia de Nuestra Senyora .

Aquesta és la ciutat de Bruges, prop d'on es van conèixer els meus pares. El pàrraf del costat és una anotació que va escriure la meua mare darrere la foto.

Els meus pares es van dirigir a Londres, on la meua mare començava a tenir resó com a feminista, que lluitava per a conseguir el vot per a les dones. Per fi per al meu pare es va fundar la II Internacional a 1889. Aquesta la van fundar els diversos representants de les associacions obreres, i tenien uns objectius molt clars, un el tenien plantejat per a curt termini, i era millorar la vida dels treballadors, que a hores d'ara encara continuaven en males condicions, ja que Owen no va arribar a convencer de les seues propostes a tots els Capitalistes. Altre objectiu era tranformar la societat capitalista a una societat sense opressors de cap tipus, però aquest objectiu era un poc més a llarg termini, ja que canviar una societat no era gens fàcil. A 1902 els meus pares van intentar tenir un fill, però no hi podien ja que tenia aborts naturals.

A 1903, la meua mare va fundar la Unió Social i Política de Dones, on la meua mare va ser una líder de les dones, A la seva organització, consagrada a conseguir el vot per a les dones a Gran Bretanya sigué característica, ja que les seves militants trencaven vidres i incendiaven adificis deshabitats per cridar la atenció sobre la causa.

La II Internacional aconseguia molts símbols del moviment obrer: la bandera roja, l'u de Maig , partits obrers socialistes (on el meu pare era president), una nova legislació laboral que millorava les condicions de treball... El meu pare pensava que una de les accions més significatives del moviment obrer sigué que aparegueren lleis favorables a ells. També li pareixia molt important que hi haguessin dies de festa i una bona educació, ja que fins ara la majoria de la gent era analfabeta, i això feia que les classes socials estigueren més dividides.

A 1907 vaig nàixer jo, i vaig ser la seva única filla, cosa molt estranya, ja que a aquella época tot el món tenia més fills, però la meua mare no hi podia tenir. Amb sols jo un any, a la meua mare la van clavar per primera vegada a la presó (1908), recorde que jo hem quedava amb el meu pare a casa o ens anavem a vore el fútbol per a que jo no m'adonara de que ma mare no estava.

Ara vaig a realitzar una petita conclusió. A 1910 les condicions dels treballadors havia millorat molt. Les hores de treball s'havien reduït. Ara molts xiquets anaven a l'escola, jo inclosa, que recorde que m'ho passava molt bé. S'havien redactat unes lleis: sobre malaltia, sobre accidents de treball, sobre pensions de jubilació, sobre convenis col·lectius, sobre vacances , sobre el treball d'infants i de dones; hi havia dies de festa... tot açó gràcies a un grup de gent, que amb esforç i treball en conjunt van aconseguir sobrepassar unes metes, i per aixó ara jo amb 63 anys puc escriure açó.

1

1

4 de Septiembre de 1861

Hui ha sigut un dia molt emocionant a la meua vida com lluitador. A les cinc del matí havíem quedat al inici del pont on es troba *Tower of London* . A les 4:15 la meua germana i jo, hem sortit cap allí, amb la preocupació de deixar a casa a les nostres dos germanes i a la mare malalta, però hem assumit el risc i ens hem dirigit cap allà. Allí es trobaven centenars de treballadors. Hem iniciat una marxa per els carrers de la ciutat, despertant a tots els ciutadans, amb crits de protesta, contra el sistema de explotació que a dies d'ara encara utilitzen molts capitalistes.

Quan he tornat a casa m'he trobat una de les majors alegries que mai havia tingut a la meua vida, una carta amb remite de Karl Marx, on hem donava les gràcies de la llavor que havia realitzat el meu pare i el meu seguiment a aquest camp. També m'ha contat que els sindicats de tota Europa han creixcut d'una forma desmesurada, i que no seria mala idea de formar una Associació internacional, compostat per la unió de tots els sindicats del Món, així tenir una força més gran a tot el món.

No m'he pogut esperar i li ha contestat , li he dit que la idea de una Associació Internacional de treballadors per lluitar contra el capitalisme era una idea genial.

NEWSPAPER

london 6th June 1894

Una Associació internacional es forma a Londres

Ahir, s'inagurà la Associació internacional de Treballadors a Londres.

page 26

A L'acte va acudir per a fundar-lo Karl Marx.

La sede de la associació estava avarrotada de gent, desde artesans, fins a obreres, tots van acudir per donar a conèixer les seves idees, encara que no tot el món va parlar, sols van fer un discurs breu una sèrie de persones: Thomas Pankhurst, important membre del Sindicat de Londres; Karl Marx, fundador del socialisme; Daniel Forth, membre del sindicat de Escòcia; entre altres.

En conclusió, l'acte va ser un èxit, tant per als que presenciaren la fundació, com per a la resta del món que esperava les notícies.

Mai oblidaré aquesta ciutat. Ja que gràcies a ella he conegut a l'amor de la meva vida.

Emmeline